

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 376/2020
24.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА. (АА1.) ..., „...“,, ..., Шрапија, чији је пуномоћник Никола Клиска, адвокат у ..., против туженог „ББ“ ДОО ..., дистрикт БиХ, ..., ..., Тржница „ВВ“ Босна и Херцеговина, чији је пуномоћник Андреја Чивтелић, адвокат у ..., ради утврђења повреде жига, вредност предмета спора 100.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2884/19 од 12.03.2020. године, у седници већа одржаној дана 24.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2884/19 од 12.03.2020. године.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 2884/19 од 12.03.2020. године, преиначена је пресуда Привредног суда у Београду П 5176/2018 од 03.04.2019. године и пресуђено је тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца и утврђено да је тужени неовлашћеним коришћењем ознаке „...“, на роби која је обухваћена Обавештењем Управе царина бр. ...-...-...-...-.../.../... од 06.09.2018. године и то 237 пари женских панталона обележених ознаком „...“, повредио међународно регистровани жиг ... у речи (...); забрањена туженом даља повреда међународно регистрованог жига број ... у речи „...“; наложено туженом коначно одузимање робе која је обухваћена Обавештењем Управе царина бр. ...-...-...-...-.../.../... од 06.09.2018. године и то 237 пари женских панталона обележених ознаком „...“ и њихово уништење о трошку туженог; обавезан тужени да измири све трошкове чувања и складиштења привремено задржане робе обухваћене Обавештењем Управе царина број ...-...-...-...-.../.../... од 06.09.2018. године и то 237 пари женских панталона обележених ознаком „...“; наложено објављивање изреке пресуде о трошку туженог и то у јавним гласилима „Политика“ (рег. бр. ...), „Блиц“ (рег. бр. ...) и Независне дневне новине „Информер“ (рег.бр. ...) у издањима за целу земљу и обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 57.300,00 динара. Ставом другим изреке, одбијена је жалба туженог изјављена против решења о трошковима садржаним у ставу IV изреке првостепене пресуде, као неоснован.

Против другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11 ... 20/18), и одлучио да ревизија туженог није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Предмет тужбеног захтева је утврђење повреде заштићеног жига тужиоца неовлашћеним обележавањем робе туженог у транзиту знаком „...“, заштићеним међународним жигом, забрана туженом да убудуће чини такву или сличну повреду наведеног жига, обавезивање туженог да сноси трошкове уништења 237 пари женских панталона обележених ознаком „...“ и да сноси трошкове чувања и складиштења привремено задржане робе, те да о свом трошку објави изреку пресуде у јавним гласилима.

Према утврђеним чињеницама тужилац је носилац међународно регистрованог жига за Републику Србију под бројем ... за знак у речи „...“, за робу из класе 25 Ничанске класификације. Управа царине – Одељење за заштиту интелектуалне својине обавестило је тужиоца о задржавању робе – 237 пари женских панталона обележених ознаком „...“, о чему је сачињен записник, у коме је констатовано да се задржана роба налази у транзиту, да је пошиљалац извозник из Турске, а увозник и крајње одредиште робе је привредно друштво у БИХ, односно да је рута допреме робе Турска-Бугарска-Србија-Босна и Херцеговина.

Према овако утврђеним чињеницама, првостепени суд је одбио тужбени захтев, налазећи да транзитом робе преко територије Републике Србије није извршена повреда жига тужиоца, јер предметна роба није била намењена стављању у промет у Републици Србији. Становиште првостепеног суда је да се транзит робе не сматра радњом повреде жига према члану 38. став 3. тачка 3. Закона о жиговима.

Другостепени суд није прихватио становиште првостепеног суда, преиначио је првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев тужиоца. Према становишту другостепеног суда, Царински закон и Директива о жиговима изричито предвиђају да се радњом повреде жига сматра и транзит робе неовлашћено обележене заштићеним знаком, те је погрешан закључак првостепеног суда да у конкретном случају нема повреде права тужиоца као носиоца жига означеног у речи „...“. Другостепени суд је на основу члана 280. Царинског закона, као и опште прихваћеног правила међународног права садржаног у Директиви ЕУ и члана 73а став 1. Закона о жиговима, утврдио да је тужени повредио право тужиоца као носиоца жига и туженом наложио престанак повреде права, уништење робе која је задржана у царинском поступку о трошку туженог и измирење свих трошкова чувања и складиштења задржане робе, као и објављивање пресуде о трошку туженог.

Према оцени Врховног касационог суда другостепени суд је правилно применио материјално право када је усвојио тужбени захтев.

Ревидент оспорава правилност примене материјалног права, одредбе члана 38. Закона о жиговима. Наводи да том одредбом није било прописано да се у транзиту робе преко територије Републике Србије може учинити повреда жига, те да носилац жига не може забранити транзит робе, који по природи ствари искључује довођење у заблуду релевантне јавности због истоветности или сличности жига, већ само увоз или извоз робе. Сматра да се у транзиту не одвија никаква радња коришћења жига у промету. Оспорава став Привредног апелационог суда да се ова правна ствар реши применом Царинског закона, уместо језичким тумачењем Закона о жиговима. Даље образлаже да се Директива ЕУ 2015/2436 из 2015. године не може примењивати непосредно пред домаћим судовима, већ је потребно да национално законодавство имплементира њене одредбе. По схватању ревидента ни тим одредбама, истоветно Закону о жиговима у члану 38., није прописано да се може забранити транзит робе обележене заштићеним знаком.

Наводи ревизије нису основани.

У конкретном случају тужени је увозник робе под заштићеним знаком тужиоца. Роба је била у транзиту ради увоза у Босну и Херцеговину, када је Управа царине – Одељење за заштиту интелектуалне својине Републике Србије обавестило задржала робу – 237 пари женских панталона обележених ознаком „...“, које је тужени увозио у Босну и Херцеговину, због сумње да је повређено право жига тужиоца.

Према одредби члана 280. Царинског закона („Сл. гласник РС“, бр. 18/2010... 113/2017) увоз, извоз или транзит робе којим се повређују права интелектуалне својине утврђена прописима који уређују то питање и међународним уговорима, није дозвољен.

Према одредби члана 282. истог закона, царински орган може по службеној дужности прекинути царински поступак и пуштање робе која се увози, извози или је у транзиту ако посумња да је повређено неко од права интелектуалне својине.

Одредбом члана 38. Закона о жиговима („Службени гласник РС“ бр. 104/09, 10/13 и 44/18 – др. закон) којим се уређује садржина, стицање и обим права носиоца жига, прописано је у ставу 2. тачка 1. да носилац жига има право да другим лицима забрани да неовлашћено користе знак који је истоветан са његовим раније заштићеним знаком у односу на робе, односно услуге које су истоветне роби, односно услугама за које је тај жиг регистрован.

Према одредби члана 72. Закона о жиговима, повредом права сматра се свако неовлашћено коришћење знака од стране било ког учесника у промету у смислу члана 38. и члана 43. став 2. истог закона.

Одредбама Закона о жиговима није изричито прописано да носилац жига може забранити другом лицима да неовлашћено користе његов знак заштићен жигом и у случају транзитног промета робе. Међутим, то не значи да носилац жига нема то право, односно да је такав вид правне заштите законом искључен. Пре свега, то овлашћење произилази и из одредбе става 3. члана 38., према којој у смислу става 2. овог члана носилац жига има право да забрани и само стављање заштићеног знака на робу, њено паковање или средства за обележавање робе. Даље, то право носиоца жига је изричито

установљено одредбом члана 281. Царинског закона, коју норму је другостепени суд правилно применио, и чија примена није искључена одредбама Закона о жиговима. Царински орган је сагласно одредби члана 282. истог закона овлашћен и по службеној дужности да прекине царински поступак и пуштање робе која је у транзиту, ако посумња да је повређено неко од права интелектуалне својине. Осим тога, такав поступак заштите права носиоца жига познаје и одредба Директиве ЕУ 2015/2436 из 2015. године. Том одредбом је изричито прописано да носилац жига има право да забрани транзит робе обележене неовлашћеним коришћењем жигом заштићеног знака. Зато се прави обим заштите у смислу члана 38. став 2. тачка 1. Закона о жиговима може утврдити систематским тумачењем свих наведених законских прописа, а не само наведене одребе Закона о жиговима како неосновано тврди ревидент. Оно указује да носилац жига може забранити другим лицима неовлашћено коришћење знака који је истоветан са његовим раније заштићеним знаком којим је обележена роба и у случају када се ради о роби у транзиту. Из изнетих разлога правилно је одлучио другостепени суд када је сходно напред цитираним одредбама усвојио тужбени захтев тужиоца у целисти.

Неосновани су наводи ревидента да се Директива ЕУ 2015/2436 из 2015. године не може директно примењивати пред домаћим судовима. Ово из разлога што Директива ЕУ 2015/2436 из 2015. године, представља општеприхваћено правило међународног права, које се сагласно одредби члана 16. став 2. Устава непосредно примењује. Дакле, да би се примењивала општеприхваћена правила међународног права, није потребно да их држава ратификује, као што је то случај са међународним уговорима који морају бити ратификован да би представљали део правног поретка и непосредно се примењивали.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одбио ревизију туженог као неосновану и одлучио као у изреци ове пресуде на основу члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић